

KRÁTKÁ VÁLEČNÁ PŘESTÁVKA. COVIDISMUS NEBYL ZNIČEHONIC OPUŠTĚN, BRZY SE DOČKÁME JEHO DRAMATICKÉ REPRÍZY NA MNOHEM VYŠŠÍ ÚROVNI. RESET VYHLÁSÍ ZLOČINECKÁ WHO V SRPNU

- CZ24 News | 13. května 2022

JERZY KARWELIS připomíná, že covidismus nebyl globalisty do světa zaveden proto, aby byl nyní zničehonic opuštěn, ale že se brzy dočkáme jeho dramatické reprízy - ovšem na mnohem vyšší úrovni

Válečná tematika momentálně všechno přehlušuje. Ale čím dál od našeho regionu, tím je ji slyšet slaběji. Ostatní země až tak nezajímá - pro ně je Ukrajina či Polsko totéž, co pro nás válka v Sýrii nebo v Jemenu. Je to komplikované, nevíte, co se děje, a kdo má opravdu pravdu. A na takových zemích je vidět, co uniká naší pozornosti.

Procesy zahájené covidem se nezanikly, ale naopak některé eskalují, zatímco jiné se rozvíjejí do životaschopné podoby. Mechanismy zavedené s pandemií jsou stále v pohotovosti kdykoli připraveny k aktivaci vhodným spouštěcím impulzem.

Těžší z toho lehce proměněný globalismus, který v covidismu dosáhl nových rozměrů a výrazně rozšířil své panství. Fungovalo to příliš dobře na to, aby takový „úspěch“ mohl vyjít nazmar. Nelze s jistotou tvrdit, že již existuje nějaká světová vláda, ale není pochyb, že v této pandemii došlo k jednoznačnému posílení globalistických tendencí.

Spekulace o tom, zda právě tyto mocné síly způsobily pandemii, přenechávám subjektům s větším informačním zázemím. Globalismus se však minimálně chopil příležitosti, kterou mu poskytl covid, a přeměnil ho na globální reset. Bylo to jako resetování počítače - když načítáte nový software do všeho - do sociálních, ekonomických, politických, demografických vztahů. Bez války. Zatím.

Asi nejpůsobivější je dialektická verze, tedy že s virem začali Číňané, aby oslabili svého hlavního rivala USA - a nakonec s pandemií skončili, když my jsme začínali.

Je to, jako by nám předali kolík v covidové štafetě. Bohužel spolu s „modelovým“ způsobem boje proti covidu - koktejlem lockdownů, karantén, nefarmakologických ochranných opatření, které vedly ke krizím ve všech oblastech: hospodářské, zdravotní, sociální, politické. Globalismus si tuto příležitost prostě nenechal ujít.

Lokální experimenty

Jak to probíhalo? Experiment v Lombardii byl důležitý, protože před ním Evropa a svět považovaly covid jen za lokální problém, pouze za další orientální chřipku - protože „ti Číňané jedí vše, co se hýbe, a proto se nakazili“. Bergamo bylo přelomem. Ne epidemickým, ale ve vědomí lidí, hlavně

proto, že jim tam přišel radit tým z Číny. Výsledky známe – tvrdá karanténa, izolace, staří lidé zavření ve svých domovech, útulcích, centrech. Bez péče, ve stresu, s doprovodnými onemocněními. Na své nemoci umírali jako mouchy, ale s pozitivními testy. Před očima světa, který na ně nasměroval své kamery.

Strach byl nahnaný, koronavirus byl mezi námi a byli jsme přesvědčeni, že cestu ven nám ukáží právě Číňané, protože tím sami prošli. A také ukázali. Všechno, co se později stalo s ekonomikou, společností a vlastně celým lidstvem, bylo postaveno na této základně strachu.

Pak už to šlo rychle – s takovým kreditem „panikařské důvěry“ se **celé dezorientované národy pasivně poddaly svým vládám, respektive neústavním orgánům. Jejichž složení se nevyhnulo podezření, že více prospívá zájmům zadavatelů než veřejnému blahu, v němž veřejné zdraví bylo na prvním místě.** Kdo do té doby slyšel o Faucim ve Spojených státech, o Horbanovi v Polsku (či o Mikasovi na Slovensku a Babišových ministrech zdravotnictví u nás – pozn. PP), kteří ze dne na den podle dodnes neznámých kritérií (nebo zcela bez jakýchkoli kritérií) odstavili celá odvětví hospodářství, odsoudili průmyslová odvětví na zánik a miliony lidí přinutili sedět doma? Účty za ně však platil stát, což způsobilo globální finanční krizi a vlnu inflace, která byla v té době odložena a která se dnes vrací ve dramatické formě.

Zotročení ani nepípli

Pak jsme měli sérii „covidových experimentů“, jako by někdo skákal se šachovou figurkou koně po zeměkouli. To, že samotný virus dělal takové skoky, je již epidemiologická a mediální záležitost, ale podívejme se, co, kdy a kde se předem nacvičovalo. A – co je pro nás důležité, protože je to stále připraveno ke spuštění – co se podařilo.

Protinožci v Austrálii a na Novém Zélandu prakticky od začátku vyznávají „náboženství zero Covidu“ , což znamená, boj za odstranění viru za každou cenu a až do úplného zničení společnosti. V praxi to znamenalo, že například v Brisbane bylo 2,6 milionu lidí zavřeno jen proto, že se vyskytly tři případy „nemocných na základě testů“. Tedy nikoli onemocnělých, ale pozitivně otestovaných.

Austrálie s Novým Zélandem drží standardu tohoto náboženství dodnes velmi vysoko. Experiment byl úspěšný, protože společnost pokorně přijala eskalaci omezení do absurdních rozměrů. Austrálie byla považována za ostrov, nedalo se na něj vstoupit ani jej opustit, pohyb v něm byl maximálně omezen. Jako by administrativní hranice oddělovaly různé varianty viru, rodiny se neviděly téměř dva roky. Epidemiologicky to dopadlo hůře, zejména na přelomu let 2021 a 2022, kdy země s mimořádně vysokým procentem očkovaných zasáhla silná vlna nákazy. Jelikož lid to téměř bez protestu spolkl, je vidět, že se to dá použít.

Další oblastí experimentu v souvislosti s covidem a financovanou strachem byla Kanada. Ta tvořivě rozpracovávala australské úspěchy do té míry, že se jí podařilo úspěšně zpochybnit dokonce „svátost“ Ameriky – soukromé vlastnictví .

Jednoduše, podle uvážení úředníků a bez jakékoli možnosti odvolacího řízení, bylo možné odebrat legálně pracujícím (a dodejme protestujícím) řidičům kamionů řidičský průkaz, pojištění a nakonec zablokovat přístup k jejich penězům. Úřady si prostě vytipovaly ty, kteří upadli v nemilost, a jedním kliknutím na počítači je vyhodili jako vyvrhele na mělčinu společenského života.

Zdůrazněme: Byly to však státní orgány, které rozhodovaly o rozsahu použitých opatření a také o

osobách, na které se měla vztahovat. Dnes kamionisté, zítra možná mlékaři. No a co? Prošlo to. Národ ani nepípl. Někdo sice sem tam cosi zamumlal, viděli jsme dojímavé záběry konvojů svobody, ale všechno se nakonec vrátilo do normálu. Takže opět: Použitelné a možné.

Globální experimenty

A měli jsme pak co do činění s nejméně třemi „mezinárodními“ procesy. Prvním jsou média – všude a stejně. Ukázalo se, že už vůbec nejsou agorou pro sobodnou výměnu názorů, ale pouze jedním jediným megafonem formálně natřeným barvami různých vysílacích stanic a sociálních médií vysílajících stejnou covidovskou vojenskou propagandu. Žádné vybočení z narativu o sanitarismu, naopak, spíše snaha ukázat, kdo to dokáže lépe. A opět – lidé to spolkli, nikdo ani nemukl něco o neexistenci svobodných médií – a většina tento monopol akceptovala. Osvědčilo se? Osvědčilo.

Druhým problémem je očkování. Tato „operace“ byla použita – jak to nyní vidět už zcela nezakrytě – ne jako nástroj boje proti koronaviru, ale nástroj k donucování (a přivýkání) veřejnosti na totální formu kontroly. Metodou byl opět strach posílený „vynucenou dobrovolností“. Neboť koneckonců téměř nikde neexistovala povinnost dát se očkovat.

Z jednoduchého důvodu: Státy (respektive vlády) nechtěly za podání preparátu převzít na sebe zodpovědnost, kterou by měly, kdyby očkování nařídily. Proto bylo třeba použít jiné pobídky, které rovněž byly nátlakem, ale na vlastní riziko. Byl vytyčen další směr – řád budou udržovat samotní podvolení. Právě oni budou, podobně jako v rané fázi před očkováním, se svými „náhubky“ tlačit na ostatní. Jde o důležitý prvek, který se opět s úspěchem nacvičil, aby se pak rychle zopakoval v „Novém světě“.

Třetím prvkem „světového experimentu“, nacvičovaného v každé covidové zeměpisné šířce, byla likvidace střední třídy. Byla to hlavně ona, kdo doplatila na lockdowny. Protože to byla právě střední třída, která dosud vytvářela „pohodu“ ve světě: Zaměstnávala, platila daně, generovala reálný růst, ne nějaké virtuální příjmy z „derivátů“. Kromě toho měla značný význam ve společenské, a tedy i v politické oblasti.

Malí a střední podnikatelé „na svém“ jsou totiž hlavní hrozbou pro globalismus – mají svou autonomii, dokáží jasně definovat její hranice a bojovat za ni. Zaměstnanci, kteří dostávají mzdu, takto zorientovaní – a relativně svobodní – samozřejmě nejsou. I tyto trendy přirozeně ovlivnily politiku, byly faktorem politických změn. Střední třída byla vyhladověna a její síla poklesla. Neboť celá toto cvičení nicméně de facto zaplatila střední třída.

Opakující se mechanismus a nové nápady

Jak je vidět, úspěch opatření byl značný a pouze blázen by tuto zkušenost nevyužil.

Když se jednou ukáže, že riskantně zavedené mechanismy fungují, lze je spustit při jakémkoli příštím podnětu. To hlavní poučení zní: je třeba stavět na strachu. Směnný obchod „bezpečí za svobodu“ se vydařil na výbornou. Podařilo se to tak snadno především proto, že dnešní člověk neznal hodnotu své svobody. Vlastně ji stále více nevyužíval, takže ani pořádně nevěděl, čeho se vzdává a že vůbec platí nějakou cennou měnou. Převládla u něj krátkodechá touha po domnělém bezpečí při pokračování jeho materiální existence. Poučení? Stačí kdykoli znovu spustit tento mechanismus a vrátit se k této „výměně“. Je k tomu zapotřebí jen jakýkoli správný podnět.

Nejjednodušší nápady prezentuje Bill Gates. Ten přímo říká, že čelíme pandemii nového odlišného patogenu. Čili koronavirus prostě nahradíme jiným virem. Toť vše. Kolotoč strachu se roztočí do

známých otáček. Potom přijdou vyzkoušená zpřísněná opatření a dál to už známe – nebude to pro nikoho šok. Potom vědci začnou bojovat s časem, aby vymysleli nějakou vakcínu. No a vyvinout a prodat miliardy nových testů -protože přece musíme virus vypátrat a zjistit, kde a jak se šíří. Nihil novi, či jinak řečeno, „nic nového pod sluncem“. Za sebou však už máme začínající pokusy s „virovými“ pasy- a ty mohou samozřejmě fungovat na jakékoli vyšší úrovni.

Drezura

WHO již mluví o zavedení globálního covid-pasu. Připomeňme, že vakcíny byly jednoznačně zdiskreditovány svou neúčinností. V současnosti se objevuje stále více studií, podle kterých nejenže nefungují, ale přímo škodí. Proto covidový pas jako dokument, který by měl cokoli dokazovat, nemá smysl. A už vůbec ne, aby byl podmínkou pro přístup k dobrům, jež byly „za pandemii“ považovány za luxus vyhrazený očkovaným – jako například cestování nebo vůbec možnost pracovat. Nemá tedy epidemiologický ale pouze kontrolní význam: Je důkazem poslušnosti. Dokonalá drezura: Vakcína sice nechrání, ale musíme ji mít, protože tak zní příkaz.

Ilustruje to například společnost Air Canada a dvě největší letiště v této zemi. Všechny uzavřely partnerství s nechvalně známým Světovým ekonomickým fórem (WEF), které se již netají výzvami osvobodit lidi od vlastnictví a svobody – samozřejmě ve jménu bezpečnosti. V tomto případě už nejde pouze o projekt digitální identity, ale také o propojení systému takzvaného sociálního kreditu – například s možností cestovat.

Tento systém byl nejprve aktivně zaváděn v Číně, což budilo hrůzu civilizovaných společností. Dnes, po dvou letech drezury, se jeho postuláty zdají být pokládány za zcela racionální, nebo alespoň přijatelné pro ztracenou postcovidovou společnost. V současnosti už také Evropská unie zavádí tentýž systém kontroly a identifikace. Jeden z nejvyspělejších na světě. Možná, že – v této jediné „položce“ – předstihne i Čínu.

Institucionalizace sanitárního globalismu

Svolává se (druhý) světový covidový summit. 12. května se setkají zajímavé země: Belize, Indonésie, Německo, Senegal a USA. V oficiálních dokumentech se uvádí, že se mají hodnotit dva roky pandemie a poučení z ní. Jde o imageové alibi pro další etapu globalizace: Máme společné zkušenosti, virus je mezinárodní, a je třeba se spojit, abychom na globální pandemii reagovali globálně. Myšlenku summitu nejlépe vystihl Joe Biden: jde o zaočkování celého světa. J

Jde však především o to, aby každý obdržel (a akceptoval) globální pas, platformu, kde se přístup k základním zbožím a službám bude určovat podle toho, jak toho kterého jednotlivce budou hodnotit úřady. Jinými slovy, půjde o kreativní implementaci výše popsaného úspěšného kanadského experimentu.

Nejdále zašlo OSN a WHO. Tato dvojice iniciovala proceduru, kterou již podepsalo 194 zemí. Jejím cílem je vytvořit supervládu (zatím v epidemiologických otázkách), která bude „koordinovat“ opatření v celosvětovém měřítku. Volnému pohybu bude prostě konec. Ačkoli většina zemí následovala „čínský model“, existovalo několik neslavných výjimek, které umíraly a neumřely. A Afrika, která se prakticky neočkovala a věděla o covidových omezeních tolik, že západní turisté s rouškami tam byli považováni za oběti jakési nové módy. Od nynějška to bude jinak: Lockdowny, karantény, kdo je a kdo není očkovan, kdo může v úterý vstoupit do hospody – o tom všem bude rozhodovat vzdálená WHO, takže vlády budou opět z obliga.

Fakt je to už každému fuk?

Je to zjevný důkaz pokroku globalizace: Rozhodnutí svěřit tak citlivou oblast jakou je veřejné zdraví v celosvětovém měřítku do rukou instituce financované převážně ze soukromých zdrojů a farmaceutických firem, které do této instituce – nepochybně z dobroty srdce – vkládají miliardy.

V případě Covidu byla WHO jedním ze zdrojů problémů se svými nešťastnými doporučeními přeloženými přímo z čínských brožur, se svým hlásáním nové definice, že běžná sezónní chřipka je již pandemií, a se svou podporou zárodků „náboženství zero Covidu“ a očkovacího šílenství. A taková instituce má vládnout světu! Samozřejmě, nezištně, pro veřejné blaho v planetárním měřítku.

A tato záležitost je již vyřešena. Má svou „cestovní mapu“. Hlavním termínem je zasedání OSN 1. srpna 2022. V těchto prázdninových dnech za zcela marginálního zájmu veřejnosti se bude rozhodovat o budoucnosti světa. Výsledkem totiž má být globální pandemická smlouva, která odevzdá moc nad dosud suverénními zeměmi nevolené instituci, která je z 80% financována soukromým kapitálem. Program je to ambiciózní, protože jeho cílem je dosáhnout nevratných výsledků už do konce roku 2023.

Zajímá se někdo, nějaké médium, o tento historický fenomén? Vůbec ne – všichni spí, nebo se tak tváří, nebo se už dopředu poslušně bojí dalších variant viru.

Šanghaj jako pokus o návrat?

Nemusíme dlouho spekulovat o tom, co pro nás připravuje přeskupující se globalismus. Stačí se podívat na Šanghaj. Tam se „testóza“ neuvěřitelně rozmohla – a úměrně k rostoucímu počtu testů stoupl i počet nakažených. Dodejme, že jen asi 5 % je symptomatických (ti končí v nemocnicích), zatímco zbytek – pozitivní bez příznaků nákazy – jsou násilně umístěni v dočasných nemocnicích, kde, ač zdraví, zažívají peklo. Teprve nedávno se upustilo od oddělování pozitivně testovaných dětí od negativně testovaných rodičů. Zbytek pětadvacetimilionového města je zavřený ve svých domovech s přidělem potravin, k nimž je stále obtížnější se dostat. Nikomu není dovoleno hnout se z domova. Netřeba připomínat, že mluvíme o společnosti, která je prakticky celá proočkována.

Jsou to apokalyptické scény – lidé skáčou z balkonů, páchají sebevraždy, propukají nepokoje, srážky policie s hladovými. Lidé kvílí z balkonů jednoho z nejmodernějších měst na světě. Jen drony létají mezi věžáky a z megafonů zoufalce varují, aby nevycházeli na balkony a nekřičeli. Je to jako doprovodné video k obrazu Hieronyma Bosche Inferno. Neuvěřitelné. To přece nemůže být pravda. Ne? Asio jste už zapomněli, že i u nás jezdila policejní auta s megafony a vyzývala a varovala? Rozdíl je pouze ve stupni použité technologie.

Děje se to. Teď, dnes. Jde snad o další ukázkou čínských způsobů „boje proti koronaviru“, ale už na vyšší úrovni? „Náboženství zero Covid“, které samo spěje k vlastnímu popření? Jak již bylo řečeno, Zero Covid znamená boj za každou cenu do posledního nemocného (testovaného). Proto by nemělo být překvapením, že uvedené obrázky se týkají města, kde covid v této „vlně“ způsobil smrt... tři – slovy tři – osob! Otázkou je, zda Západ rovněž nastoupí na tuto cestu. Připomeňme, že nejprve jsme si mysleli, že tato represivní opatření jsou zrcadlem nějaké zvláštní asijské mentality – než jsme většinu z nich do písmene převzali.

Covid nebo civilizace?

Jedno je jisté – jak se globalismu zachce, tak i udělá. Vystrašení (a vycvičení) lidé mají trauma z posttraumatického šoku, a chovají se iracionálně. A to až do takové míry, že si nevšímají

demonstrativního předvádění fasády demokracie, za jejímiž dekoracemi se přijímají skutečná rozhodnutí o budoucnosti národů, států a planety.

„Suverénní lid“ nevidí, že mýtus o jeho moci se mu zhroutil před očima. Nebo možná ji už dlouho nepotřeboval, takže ztráta byla zanedbatelná, a téměř ji ani nepostřehl. Veřejnost už je tak slepá, že ještě hlasuje pro to, aby ti, kdo jsou za tohle všechno vinni, zůstali nadále u moci.

Ostaně jaký div. Nikdy se ještě nestalo, že by si ovce vybraly za pastýře někoho ze svých řad.

Autor: Jerzy Karwelis

[ZDROJ](#)